

[Udenrigsministeren.]

at det er sket; det er sket i FN's generalforsamling, da vi havde en lejlighed til det.

Det ærede medlem hr. Sigsgaard siger, at udenrigspolitik behandles aldrig seriøst her i tinget. Når han i sin opremssning af beviser for, at noget sådant er tilfældet, siger, at han endogså må give Danmark et medansvar for Sovjets besættelse af Tjsekoslovakiet, så vil jeg have lov at sige, at det har ikke noget med en objektiv eller uhildet bedømmelse af tingene at gøre. Det hviler på en form for logik, der er meget mere i familie med dialektisk propaganda, og det er i hvert tilfælde ikke noget, som har noget at gøre med at behandle udenrigspolitik seriøst.

Hr. Sigsgaard spurgte om den sikkerhedspolitiske undersøgelse, hvornår man kunne vente et resultat. Jeg kan sige igen — jeg har svaret på det før, og jeg har ikke ændret på svaret — at det er et stort og omfattende arbejde, det er en stor emnekreds, men det undersøgelsesudvalg, som arbejder, har stillet i udsigt, at en foreløbig beretning kan afgives inden sommer.

Hr. Sigsgaard efterlyser regeringens opfattelse af våbenleverancer til Grækenland og siger, at det er meget godt, at Amerika, USA, siger, at det er et bilateralt forhold mellem USA og Grækenland, men hvad siger den danske regering. Jeg må måske her citere fra det, jeg sagde i begyndelsen af denne debat. Jeg sagde, at vi har også over for USA taget afstand fra ethvert skridt, der kan styrke det nuværende regime i Athen.

Endelig til hr. Albertsen: jeg deler hans bekymring for og påvirkethed af, hvad der sker i Biafra. Når han citerer professor Foighel, der siger, at det ikke er af juridiske grunde, men af politiske, at sagen ikke kan tages op i sikkerhedsrådet, er jeg enig heri. Der er ingen, der nægter, at den sag kan debatteres, og den er altså også blevet debatteret i generalforsamlingen, men det har ikke været politisk muligt at få den på dagsordenen i sikkerhedsrådet. Vi må jo erkende, at FN, som det ofte er sagt, er akkurat, hvad staterne gør det til.

Når hr. Albertsen siger, at vi skal ikke blot lade os bestemme af det gustne overlæg, men hjælpe positivt og aktivt, så tror jeg, man har lov at sige, at regeringen, og ikke

bare den danske, men de nordiske regeringer, virkelig har arbejdet stærkt med dette spørgsmål og også prøvet at finde en vej til en mere endelig løsning end den, der nu skimtes, og vi har i hvert fald gjort en stor indsats på det humanitære område, og jeg tror også, det er rigtigt, at det er blevet bemærket også de i afrikanske stater med beundring og taknemlighed.

Ordføreren for forslagsstillerne (J. O. Krag): Det er naturligvis fuldt berettiget, når man over for et forslag om at rejse visse spørgsmål i NATO-rådet spørger: kan det lade sig gøre? Og hvis det kan lade sig gøre, vil det da hjælpe noget? Vil det nytte? Her ønsker man — jeg tror, det var hr. Poul Schlüter — at drage mine erfaringer fra mange NATO-rådsmøder ind i debatten, og jeg vil da gerne give mit svar på de to spørgsmål på den måde, at det er min erfaring, at man på et NATO-ministerrådsmøde fra ministrernes side kan rejse praktisk talt hvilket spørgsmål man vil. En udenrigsminister, der taler i NATO-rådet, taler i kraft af sit lands suverænitet, og han skal i hvert fald begå meget ejendommelige ting, hvis han skulle opleve, at ordet blev taget fra ham. Jeg vil derfor mene, at svaret er: ja, det kan rejses på et NATO-ministerrådsmøde. Hertil kommer, at der under disse møder, og som et meget vigtigt led, holdes nogle såkaldt begrænsede møder med et begrænset deltagerantal, og her er der jo i ganske særlig grad — det er derfor disse møder holdes — anledning for udenrigsministrene til at rejse problemer, man måske nødvendig ville have rejst i en bredere kreds. Her kan man altså gå endnu tættere på.

Når man spørger, om det hjælper, vil jeg igen henvise til erfaringerne fra talrige NATO-rådsmøder, at en officielt fremsat kritik og også en privat fremsat kritik slår hårdt. Man mærker det på de reaktioner, vi f. eks. har oplevet fra den portugisiske udenrigsminister i NATO-rådet. Jeg tror, udenrigsminister Poul Hartling har oplevet noget lignende fra græsk side. Man er følsom over for, hvad der siges i den kreds, og derfor tror jeg, det kan nytte. Det er klart, at vi i udvalget nærmere kan drøfte, hvilke fremgangsmåder der vil være de bedste.

Så vil jeg gerne endnu en gang understrege, når vi taler om FN og Biafra, at det er jo